

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: J. F.,
bytem X

zastoupen JUDr. Mgr. Slavomírem Hrinkem, advokátem
se sídlem Jičínská 2348/10, Praha 3

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/2, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2022, č.j. MD-20987/2022-160/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 17. 5. 2022, č.j. MHMP 876071/2022, sp. zn. S-MHMP 602194/2022, kterým správní orgán rozhodl o odnětí řidičského oprávnění skupiny A2,A, z důvodu, že žalobce nesplňoval při udělení řidičského oprávnění podmínku podle § 82 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále také „zákon o silničním provozu“), konkrétně podmínku odborné způsobilosti.

Žaloba

2. Žalobce vytýká žalovanému, že se rozhodnutí opírají o jediný a stěžejní důkazní prostředek, kterým je kamerový záznam pořízený orgány činnými v trestním řízení. Žalobce poukázal na to, že rozhodující státní zástupce mu k dotazu na okolnosti pořízení záznamu sdělil: *„Odlišná je ovšem situace ve vztahu k poskytnutým záznamům o sledování osob a věcí podle § 158d odst. 2 trestního řádu. Policejní orgán v ojedinělých případech zaslal dané záznamy správnímu orgánu k dožádání poté, co věc správnímu orgánu vytěžil. Následně pak již příslušným správním orgánům dané důkazy poskytl z vlastní iniciativy. V daném postupu policejního orgánu lze shledat pochybení, když policejní orgán si měl jako předběžnou otázku vyhodnotit použitelnost takového důkazu ve správním řízení. Pokud by tak učinil, zjistil by, že skutečnosti zjištěné sledováním dle § 158d trestního řádu jsou dle 158d odst. 10 trestního řádu použitelné pouze pro jiné trestní řízení o úmyslném trestném činu, případně pokud s tím souhlasí osoba do jejíž práv a svobod bylo sledováním zasahováno“.*
3. Úmyslnost jednání žalobce ale správní orgány v žádném z rozhodnutí nedovodily. Použití kamerového systému je striktně omezeno dle ustanovení § 158d odst. 10 trestního řádu a kamerový záznam není možné použít mimo konkrétní dané trestní řízení, kromě této výjimky, která na případ žalobce nedopadá. Kamerový záznam je velkým zásahem do osobnostních práv nahrávaných osob. Navíc právo pořízení takového záznamu dává orgánům činným v trestním řízení velkou pravomoc, která by mohla být zneužita, což by bylo bezpochyby v rozporu s principy právního státu a ohrožením demokracie. Proto je právo pořizování záznamu a jeho následná použitelnost zákonem striktně regulována. Tuto regulaci nelze prolomit ani odkazem na dobrý úmysl v zájmu blaha společnosti. Dobrým úmyslem (i smyšleným) by bylo možno odůvodnit kumulaci nekontrolovatelné moci u určitých skupin lidí vždy, což by nakonec vedlo, jak nás historie opakovaně učí, k totalitnímu režimu.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Poukázal na to, že správní orgány se ve svých rozhodnutích použitím kamerového systému ve správním řízení podrobně zabývaly. Shodně s vyjádřením dozorujícího státního zástupce poukázal na to, že správní orgány rozhodly, že se jedná o přípustné důkazy. Správní orgány nejsou vázány právním názorem dozorujícího státního zástupce o případné nepoužitelnosti získaných důkazů, přestože v dané věci ani takový názor vyřčen nebyl. Státní zástupce není oprávněn jakkoli zasahovat do výsostného správního uvážení správního orgánu, takovou pravomoc nemají ani správní soudy. Odkázal při tom na rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2020, č. j. 10 As 311/2018-26. Pochybení správního orgánu I. stupně také nespátřuje ani v tom, že neuvedl, že by se žalobce dopustil daného jednání úmyslně. Přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019-37, konkrétně na názor, že rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek. Zdůraznil, že skutečnost, že si žalobce nechal radit úmyslně, se nemusí ani prokazovat,

neboť si nelze představit normální situaci, kdy by k tomu došlo. O neúmyslné jednání by se mohlo jednat například, pokud by zkušební komisař pobíhal po místnosti a přitom vykřikoval správné odpovědi, avšak takový příklad je jednak bizarní a jednak ani v projednávané věci nenastal. Žalovaný si dost dobře neumí představit jiný případ, kdy si žalobce neúmyslně nechá zkontrolovat celý test a poradit správné odpovědi.

Správní spis

5. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 6. 4. 2021 byl správnímu orgánu I. stupně doručen podnět k zahájení řízení o odnětí řidičského oprávnění od Policie ČR, neboť bylo zjištěno, že žalobce získal doklad o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel v rozporu s právními předpisy. Součástí podnětu je i protokol o výsledku svědka, tj. žalobce, a videodokumentace z průběhu testu.
6. Správní orgán I. stupně zahájil dne 12. 4. 2022 řízení o odnětí řidičského oprávnění skupiny A2 a A a zároveň vyrozuměl žalobce o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.
7. Dne 29. 4. 2022 zaslal žalobce prostřednictvím svého zástupce vyjádření k věci, ve kterém uvedl, že se žádného protiprávního jednání nedopustil, což uvedl i ve své svědecké výpovědi na policii. Poukázal na to, že z kamerového záznamu je zřejmé, že se s účastníkem na jeho místě nikdo neměnil. Ani ze záznamu není zřejmé, že by komisař žalobci jakkoli radil. Zkušební komisař se procházel po místnosti, neboť si krátil dlouhou chvíli, což ostatně činí i učitelé na školách. Zdůraznil, že je dlouholetým řidičem s velkým nájezdem kilometrů a nepotřeboval si při vyplňování testu nechat radit.
8. Dne 17. 5. 2022 vydat magistrát rozhodnutí, kterým rozhodl o odnětí řidičského oprávnění skupiny A2, A, protože žalobce nesplňoval při udělení řidičského oprávnění podmínku podle § 82 odst. 1 písm. c) zákona 361/2000 Sb. (podmínku odborné způsobilosti).
9. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém vytýká správnímu orgánu I. stupně, že neposuzoval zákonnost získaného kamerového záznamu, neboť k jeho použití neexistuje žádné zákonné zmocnění. Videozáznam pořízený v trestním řízení nelze mimo trestní řízení použít. Ze záznamu navíc není patrné, že by zkušební komisař žalobci jakkoli radil a správní orgán I. stupně se nevypořádal s námitkami žalobce.
10. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí magistrátu potvrdil. Žalovaný uvedl, že při rozhodování vycházel z videodokumentace a z podnětu od policie, které považoval za dostačující. Zdůraznil, že videozáznam byl pořízen v souladu s právními předpisy a bylo jej možné použít. Přitom konstatoval, že odvolatel si nechal radit od zkušební komisaře, což jinak než úmyslně není možné. Za důležité považoval skutečnost, že převážil veřejný zájem na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, neboť je výrazným veřejným zájmem, aby se na pozemních komunikacích pohybovali jako řidiči motorových vozidel pouze osoby řádně odborně způsobilé. Následně pak konstatoval, že podváděním u testu k získání odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel se již zabývaly soudy, např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2018, č.j. 8 Tdo 127/2018 a Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 80/2014-40.

Posouzení věci městským soudem

11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných

v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků k výzvě soudu nepožádal o nařízení ústního jednání, Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

12. Z obsahu podané žaloby je patrné, že jedinou žalobní námitkou, kterou žalobce v žalobě namítá, je námitka, ve které zpochybňuje postup správních orgánů, které se podle něj v rozporu se zákonem opírají o jediný a stěžejní důkazní prostředek, kterým je kamerový záznam pořízený orgány činnými v trestním řízení. V této své námitce vychází odpovědi státního zástupce z Okresního státního zastupitelství ze dne 23. 6. 2022, č.j. 1 ZT 363/2020 – 663, ze které dovozuje, že skutečnosti zjištěné sledováním dle § 158a trestního řádu jsou dle § 158d odst. 10 trestního řádu použitelné pouze pro jiné trestní řízení o úmyslném trestném činu a že tedy ve správním řízení nemohly správní orgány kamerový záznam pořízený orgány činnými v trestním řízení vůbec použít.
13. Soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobce zpochybnil možnost využití tohoto důkazu ve správním řízení, jeho námitka však nesměřuje proti vlastnímu obsahu kamerového záznamu, ani nenamítá, že by byl kamerový záznam v trestním řízení pořízen v rozporu s trestním řádem.
14. Vzhledem k tomu, že žalobce obsah záznamu nerozporuje, nepovažoval soud za nutné tímto záznamem provádět důkaz, a to zejména za situace, kdy ani žalobce provedení tohoto důkazu před soudem nenavrhoval.
15. Žalobce dovozuje nemožnost využití důkazu pořízeného v trestním řízení v řízení správním z ustanovení § 158d odst. 10 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), který stanovuje, že *v jiné trestní věci, než je ta, v níž bylo sledování za podmínek uvedených v odstavci 2 provedeno, lze záznam pořízený při sledování a připojený protokol použít jako důkaz jen tehdy, je-li i v této věci vedeno řízení o úmyslném trestném činu nebo souhlasí-li s tím osoba, do jejíž práv a svobod bylo sledováním zasahováno*. Žalobcem tvrzený závěr ale z citovaného ustanovení nevyplývá, když z ustanovení je patrné, že upravuje pouze podmínky, za kterých je možné předmětný důkaz využít v jiné trestní věci. V žádném případě však z ustanovení nevyplývá závěr, že by předmětný důkaz pořízený v trestním řízení nebylo možné nikdy použít ve správním řízení, jak se mylně domnívá žalobce.
16. Žalovaný je při vedení správního řízení vázán vedle zákona o silničním provozu též převážnou většinou ustanovení obecného předpisu upravujícího správní řízení, tj. správního řádu.
17. Podle § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

18. Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů *užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*
19. Z uvedeného plyne, že žalovaný je oprávněn užít jakéhokoli důkazního prostředku, který je vhodný ke zjištění stavu věci a který je získán v souladu se zákonem. V daném případě byl kamerový záznam získán policejním orgánem v souladu se zákonem, což je patrné již z obsahu podnětu Policie ČR k zahájení správního řízení, ve kterém je uvedeno, že sledování osob a věcí bylo realizováno na základě povolení státního zástupce. Policejní orgán tento důkazní prostředek předal spolu s podnětem k zahájení správního řízení žalovanému, resp. magistrátu hlavního města Prahy jako orgánu prvního stupně. Pokud mohou být podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí podklady od jiných orgánů veřejné moci (tedy nepochybně i od policejního orgánu), nelze dospět k jinému závěru, než že důkazní prostředky opatřené v souladu se zákonem policejním orgánem a jím předložené žalovanému správnímu orgánu jsou důkazními prostředky, kterými lze provést ve správním řízení důkaz. Pokud státní zástupce uvedl informaci opačnou, nepřísluší soudu, aby obsah této informace v daném řízení hodnotil. Podstatné je, že i z tohoto sdělení vyplývá, že správní orgán je oprávněn použitelnost poskytnutého záznamu o sledování osob a věcí ve správním řízení hodnotit vždy s ohledem na konkrétní situaci, což správní orgán učinil, jak je patrné ze strany 3. napadeného rozhodnutí.
20. Možnost využití důkazů získaných v trestním řízení i v řízení vedeném správním orgánem ostatně připustil i Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007 – 119, a ze dne 22. 7. 2009, čj. 1 Afs 19/2009-57, (oba dostupné na www.nssoud.cz). Byť se uvedené rozsudky vztahují k řízení daňovému a k odlišné skutkové situaci, lze z nich dovodit, že obecně je možné ve správním řízení použít jako podklad rozhodnutí i důkazy získané v souladu se zákonem v řízení trestním.
21. Stejně tak v rozsudku ze dne 17. 5. 2015, čj. 1 As 168/2014 – 27, Nejvyšší správní soud k možnosti správního orgánu rozhodovat na základě důkazů provedených v trestním řízení odkázal na další rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2014, č. j. 1 As 97/2014 – 39, v němž uvedl, že *„souhlasí se závěrem krajského soudu, podle něž obecně nic nebrání tomu, aby správní orgán, kterému je postoupena věc, v níž bylo původně vedeno trestní řízení, v navazujícím přestupkovém řízení rozhodl na základě důkazů provedených v trestním řízení. Lze předpokládat, že zpravidla bude skutkový stav zjištěný orgány činnými v trestním řízení možno považovat za dostatečný a bylo by nehospodárné a nadbytečné provádět dokazování ve správním řízení opětovně. Samozřejmě nelze vyloučit, že v konkrétních případech bude nutné dokazování doplnit, v nynějším případě však správní orgány neshledaly, že by tomu tak bylo. Obecně není v takovém případě povinen znovu provádět dokazování (či dokazování doplňovat) ani krajský soud při následném přezkumu rozhodnutí správního orgánu, neboť správní soudnictví (byť se v něm uplatňuje zásada plné jurisdikce a soud může za určitých okolností dokazování doplnit) je založeno převážně na kasačním principu. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu a tento svůj závěr řádně odůvodnil.“*

22. Soud tedy uzavírá, že správním orgánem provedený důkaz kamerovým záznamem o průběhu zkoušky, kterou získal od policejního orgánu, byl v daném správním řízení použitelný a byl tedy proveden v souladu se zákonem. Námitka žalobce proto není důvodná.

Závěr a náklady řízení

23. Na základě všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.
24. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení, nad rámec jeho běžného výkonu úředních činností, nevznikly. Soud proto ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. listopadu 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu